

Fuente Raimundo

Construccions modernes i abandonades dins del recinte.
CELS, 2019



LOCALITZACIÓ: **EL VILLAR**

PROTECCIÓ: **CAP**

CRONOLOGIA: **SEGLE XIV / DESSECADA AL SEGLE XX**

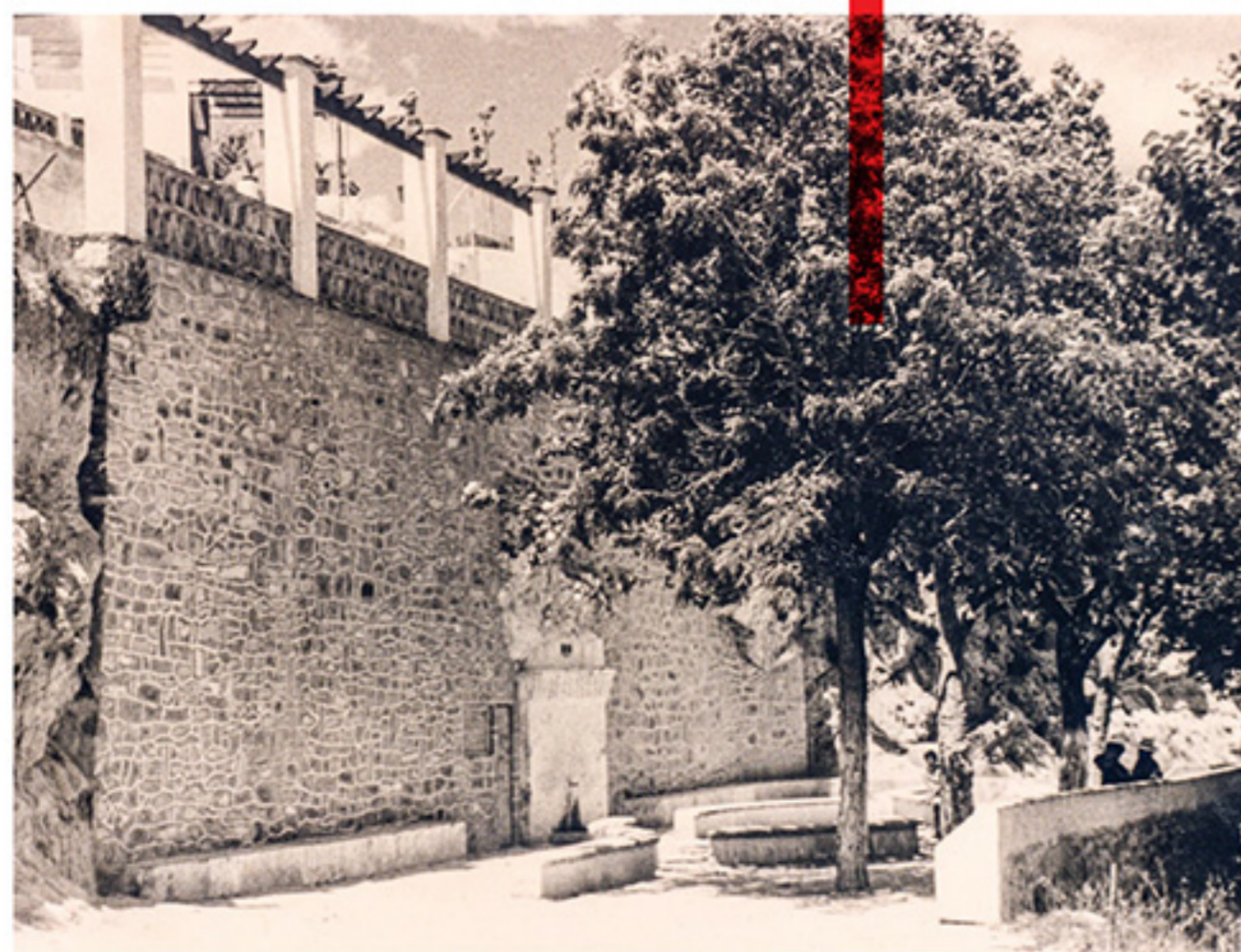
La Fuente Raimundo és de titularitat pública i es troba a uns 2 km de Villar del Arzobispo. Fins fa uns vint anys, la font disposava d'uns rajadors d'aigua mineromedicinal provinent de les capes freàtiques del voltant, però que actualment estan malmeses per les explotacions mineres a cel obert existents en els vessants superiors. La contrada disposa d'una extensió d'una hectàrea aproximadament i encara hi romanen les obres de remodelació realitzades durant la dècada dels huitanta del segle XX.

El conjunt patrimonial inclou la font rajadora amb quatre canonades i un espai d'emmagatzemament de les aigües provinents de les capes freàtiques. Aquest espai es troba cobert per un rafal que requereix una actuació recuperadora. Pels voltants, hi ha bancades corregudes i una terrassa que recau sobre la Rambla Castellarda, a manera de mirador. L'actual estat de conservació és molt deficient.



Evidència de l'estat en què es troben les canonades seques de la Fuente Raimundo. CELS, 2019

La font deu el seu nom a l'arquebisbe de València, Ramon Gastó qui va atorgar la carta pobla a Villar al segle XIV. Les aigües d'aquesta font han estat reconegudes des d'antic, fins al punt que van estar recomanades pels físics del segle XVI a Carles I d'Espanya i V d'Alemanya quan, amb freqüents crisis de gota, decidí passar els últims dies de la seua vida al Monestir de Yuste.



La font era un punt de trobada del veïnat.
Imatge de la font abans de la restauració dels anys 80.

Aquesta exposició és una iniciativa de:

Federació
d'Instituts
d'Estudis
del PV

www.fedinespv.org

Amb la col·laboració de

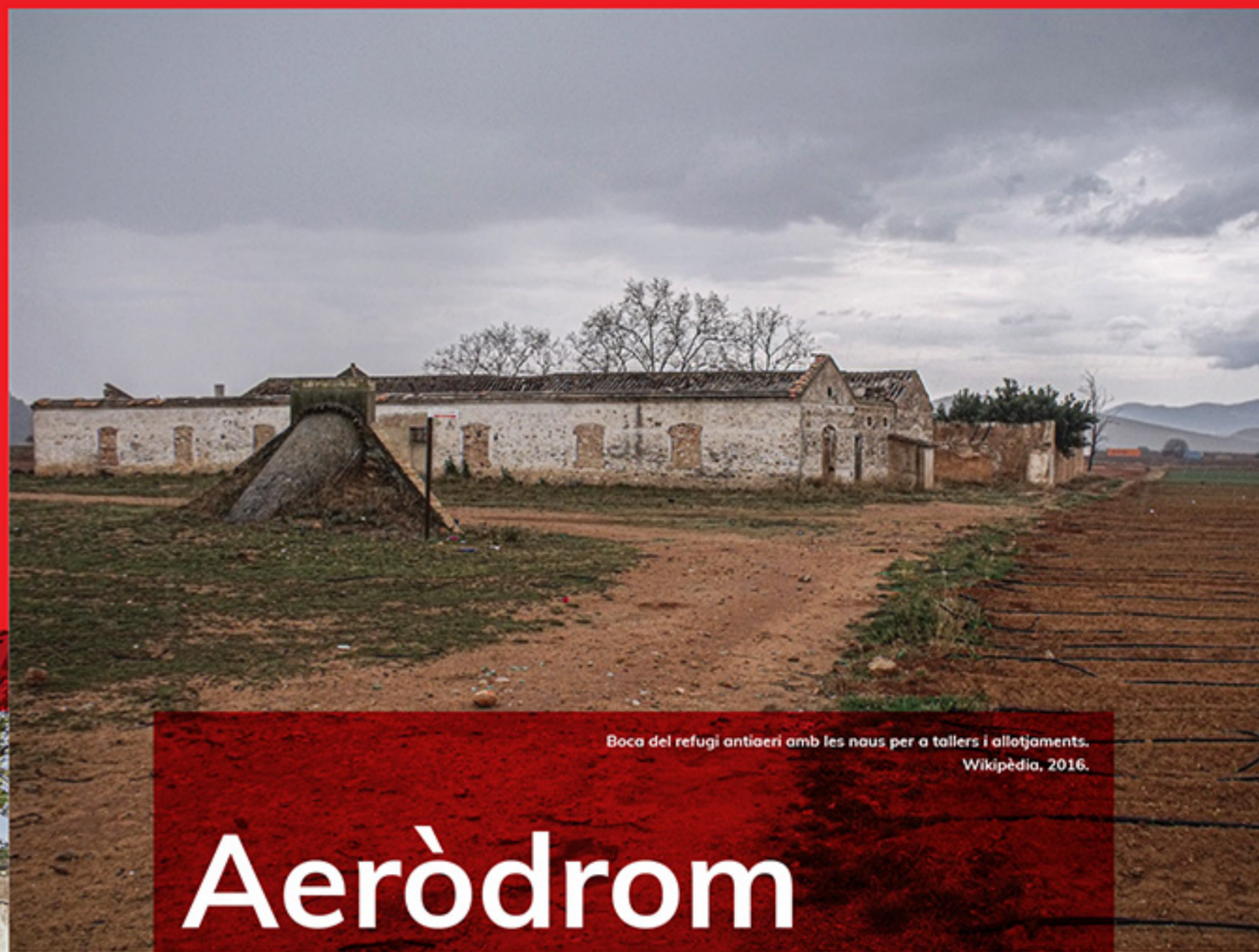
INSTITUT RAMON MUNTANER
Fundació privada del Centre d'Estudis de Patrimoni Cultural

GENERALITAT
VALENCIANA
Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

Ilegim
Ilegim
Ilegim

Aeròdrom republicà de Villar de la Llibertat i refugi antiaeri de la «Casica Roger»

Boca del refugi antiaeri amb les naus per a tallers i allotjaments.
Wikipèdia, 2016.



LOCALITZACIÓ: **VILLAR**

PROTECCIÓ: **CAP**

CRONOLOGIA: **1937 / 1939**

L'Aeròdrom de Villar de la Llibertat —nom del municipi durant la Guerra Civil— va començar a construir-se el mes de desembre de 1936, i el març de 1937 van aterrar-hi els primers avions. No tingué una activitat constant, però sí moments de molta intensitat, especialment durant els períodes d'activitat en el front de Terol. Va estar operatiu només durant la contesa.

L'Aeròdrom es trobava a uns 5 km del nucli urbà i al costat de la carretera Villar – Bugarra. De les instal·lacions, encara es conserva la casa pairal en què es va situar l'Alt Comandament de l'Exèrcit Aeri, una nau que albergà els tallers, una segona nau com a dormitori de les tropes i un refugi amb doble entrada, sota les que van ser les pistes d'atterratge i d'enlairament de les aeronaus. Els terrenys presentaven una forma hexagonal irregular, amb una longitud de nord a sud de 1.800 metres i una amplària de 1.200 al sud i 500 metres al nord.

Aquest aeròdrom formava part d'un conjunt d'aeròdroms militars que configuraven un arc de protecció de la ciutat de València i nodrien la 4a Regió Aèria Governamental, que també disposava de camps d'aviació a Conca, Terol, Alacant, Castelló de la Plana i València. Inicialment, l'aeròdrom tenia el codi 423 (4a Regió Aèria, 2n Sector; 3r Camp).



Interior de la «Casica Roger» que va servir d'allotjament a l'Alt Comandament Aeri de la II República. CELS, 2019.



Façana principal de la «Casica Roger». CELS, 2019.